

Dřevokazné houby se v Číně používají k léčení nemocných 4 000 let. A využívaly se i v Evropě

 radiouniversum.cz/fiala-daniel-1d-drevokazne-houby-se-v-cine-pouzivaji-k-leceni-nemocnych-4-000-let-a-vyuzivaly-se-i-v-evrope

Daniel Fiala Díl 1/2

Text 26.7.2024 33 min Přehrát

#Zdraví

„Všechno nejlepší, ale hlavně to zdraví, ať se vám splní všechna přání, ale hlavně to zdravíčko“ – bylo by možné ještě dlouho vypočítávat přání k mnoha příležitostem, která si vyměňujeme a která mají jedno společné: Zdraví, jako jednu z nejdůležitějších hodnot, a dokonce je to tak, že ve většině případů, kdy přejeme těm, které máme rádi, je zdraví jako první z hodnot. Kdo by si nepřál, být zdravý? Občas proto děláme vše, co umíme, známe, čemu věříme, a stále více lidí, a čím dál častěji, se poohlíží nejen po klasických, většinou chemických lécích, ale i po nějaké přírodní léčbě. Nicméně, jakkoli je třeba léčba bylinkami a jinými plody přírody prověřena tisíciletou zkušeností, dívají se na ni někteří lékaři poněkud skrz prsty. Nebo to nejsou lékaři, ale především zástupci velkých farmaceutických firem? Kdo ví. Jisté však je, že u nás žijeme v unikátním prostředí, ve kterém je zakázáno uvádět u čistě přírodních léčiv to podstatné – jak léčí, a co obsahují – a navíc musejí být tato přírodní léčiva označena pouze jako potravinové doplňky. O to důležitější je zjištění, kolik existuje hledačů, kteří zkoumají, co všechno z přírody kolem nás dokáže podpořit zdraví. Nebrání se moderní medicíně, jen hledají, kudy vede jejich cesta v různých obdobích jejich života. Jeden z nich teď sedí naproti mně. Daniel Fiala – jsem moc ráda, že vás tady mám.

Martina: Danieli, já jsem vás jako osobu nepředstavovala dlouze, protože vyprávět o tom, že se vaše rodina, a vy, dlouhodobě věnovala obchodováním s osvětlením, by nám mnoho neosvětlilo. U vás je

důležitý zlom, osobní příběh, který odstartoval úplně jiný běh vašeho života, a možná i jiný druh přemýšlení. Řekněte mi, jak jste do té doby, než přišla událost, o které se budeme bavit, přistupoval k vašemu tělu, zdraví, kondici? Podle toho, co jste viděl z YouTube, z televize, z fitness?

Daniel Fiala: Já jsem od malička technický typ a jsem pragmatik. K těmto alternativním věcem, jak říkáte, jsem přistupoval s velkou rezervou, a s tím, že jsem se vždy zajímal o novinky na trhu, moderní technologie, high-tech věci, takže jsem se naučil plně důvěřovat medicíně – a důvěřuju moderní medicíně stále – a že tyto alternativy, nebo šarlatáni, léčitelé, šly vždycky mimo mě. Ale ten zlom přišel právě v roce 2019, kdy mi zemřela sestra na rakovinu, což byl obrovský šok, musím říct, nejenom pro mě, ale pro celou rodinu, hlavně proto, že sestra byla introvert, takže jsme to vůbec nevěděli. Bylo to takové klasické, že člověk onemocní, dozví se diagnózu, nebo má nejprve zdravotní problémy, pak se dozví nějakou diagnózu, a pak se léčí. Ale u sestry to celé přišlo za víkend.

Martina: Danieli, já jsem o tom četla, poslouchala jsem některé vaše rozhovory, a mě by zajímalo, jestli si myslíte, že vaše sestra rakovinu utajila jenom před vámi, před rodinou, nebo i sama před sebou? Tedy, že ji prostě ignorovala?

Daniel Fiala: Já jsem přesvědčen o tom, že jsem sestru znal velmi dobře, už jenom proto, že se naši rozvedli, když mi byly čtyři roky, a sestra mi suplovala dlouhou dobu jakoby maminku, a v podstatě i tatínka, takže jsme byli na sebe hodně vázaní. Sestra měla odjakživa strach z lékařů – odjakživa – a pamatuji si, že když měla jakýkoliv problém, tak vzala telefon, zavolala mi a řekla: „Hele, mám tohle a tohle, nevíš, co by to mohlo být? Já se bojím jít k lékaři.“ A hodně hledala sama. Takže si myslím, že ona asi tušila, co jí je, ale tu pravou diagnózu, reálnou, se nestihla od lékaře dozvědět.

Martina: A řekněte mi, myslíte si, že se sestra léčila nějakým způsobem alternativními metodami? Tedy že proto, že se bála lékařů, a začala mít nějaké potíže – byla to rakovina děložního čípku, která pak pravděpodobně metastázovala – chodila k někomu, komu věřila, a zkoušela čaje, tinktury, bylinky, kde co?

Daniel Fiala: Úplně přesně nevím, co zkoušela, jaké konkrétní přírodní látky. Ale na sto procent vím, že když sestra umřela – a ona prodávala pro jednu firmu tady v Praze, rozvážela v autě – tak když jsem potom z tohoto auta uklízel její věci, tak jsem tam nacházel různá homeopatika, a různé vitamíny, které dnes prodávají lékárny, a také bylinky, ale v podobě jakoby léků, prášků, jako pilulky. A bylo tam toho mraky. Kromě toho jsem tam taky našel naši zázračnou růžovou pilulku, a když má člověk nějakou bolest, tak si ji dá. Takže ona se to snažila řešit tímto způsobem. Ale když sestra – bohužel – zemřela, tak jsme s mojí maminkou našli u ní v kabelce potvrzení, že má jít na biopsii, že má nějaký nález, ale tam nikdy nešla. Takže tím se mi potvrdilo, co teď říkáme, že se prostě bála lékařů, a diagnózu nikdy nevěděla, a snažila se její problém řešit nějakým jiným způsobem.

Dřevokazné houby se v Číně používají k léčení už 4 000 let. A využívaly se i v Evropě.

Martina: Danieli Fialo, přesto tady ještě není ten zlom – je to úlek, je to obrovská ztráta, ale vaše sestra to tak trochu pravděpodobně popřela sama před sebou. Tedy proč vy jste se najednou začal věnovat jiným způsobům léčby než jít k lékaři, než jít na biopsii? Protože – možná posluchače napínám – myslím, že tento přerod je důležitý.

Daniel Fiala: Je to právě velký paradox, co tu řešíme. Ještě si pamatuji, že dotyčný lékař říkal, že je velká škoda, že si sestra zvolila alternativní medicínu a že tam nešla na biopsii, a že tento druh rakoviny je dobře léčitelný, pokud se chytne na začátku, což by sestra dokázala podchytit, kdyby k tomu lékaři skutečně šla. Ale takováhle

událost fakt člověka změní, a mě to změnilo velmi. Já jsem během mnoha rozhovorů přemýšlel – a měl jsem hodně dlouhou dobu výčitky – proč mi to vlastně sestra neřekla, nebo proč jsem s ní víc nekomunikoval, a to pak člověka napadá spousta věcí: kdyby, kdyby...

Martina: Protože vy byste ji hnal k lékařům, a to ona nechtěla. Ale pojďme už k tomu, kam to nasměrovalo vás, a proč zrovna cestou tak zvláštní, vlastně pro většinu lidí zvláštní.

Daniel Fiala: Je to zvláštní. Jak jste říkala na začátku, já jsem se v té době věnoval osvětlení, a v Bratislavě mě oslovil jeden člověk, Slovák, s tím, že má zájem o spolupráci. A tento člověk byl velmi sympatický, byl to taky technický typ – inženýr architekt – a dělal pro spoustu firem nábytek, a řešili jsme osvětlení. A asi na čtvrté schůzce – když už jsme se nebavili jen čistě pracovní, ale i o životě – se ptal, jestli mám sourozence. Já jsem mu říkal, že jsem nedávno přišel o sestru, že mi zemřela na rakovinu, a on mi začal vyprávět svůj příběh, že měl též rakovinu, a jeho lékaři ho v podstatě už poslali domů umřít. On se léčil pět let – konkrétně měl rakovinu obličiek, což jsou ledviny – proběhla nějaká radioléčba, chemoterapie, a rakovina mu na začátku jako by trošku ustoupila. Ale pak se to vrátilo, pak mu to začalo metastázovat do kostí, dokonce měl i, tuším, dva, nebo tři nádory na mozku, asi šestnáct dní měl zrakové halucinace – což bylo šílené – protože mu ten nádor tlačil na centrum zraku. A v té době, když už věděl, že se to hodně zhoršuje, se začal zajímat o to, jak to dělali naši předkové, a předkové našich předků – a dostal se do čínské medicíny.

Martina: A on se začal o jiné druhy léčení zajímat, protože už mu lékaři nedávali šanci?

Daniel Fiala: Ano. V podstatě ho poslali lékaři domů zemřít, když už mu medicína – bohužel – nedokáže pomoci. A on si přesto všechno, přes tuto zlou diagnózu, dokázal pomoci sám, a to právě pomocí dřevokazných hub.

Martina: Tak, a teď jsme to řekli: Dřevokazné houby. Mnozí kritici v tuhle chvíli vykřikují: „Á, takže Kociánová teď bude propagovat, že máme jít okusovat dřevomorku.“ Nebude, ale je to jedna z cest, která někomu může fungovat, může fungovat jako prevence, někomu nemusí fungovat vůbec. Ale proč se o to nezajímat? A to teď právě budeme s Danielem Fialou dělat. Vy jste mi v jednom rozhovoru – tedy ne mně, ale tomu, s kým jste ho dělal – řekl, že když se ten kamarád, který se tehdy vyléčil z rakoviny, začal pít po tom, jakým způsobem by na to mohl jít – tedy jinak, protože už nemá co ztratit – tak si vzpomněl na dědečka, který říkal, že na spoustu věcí mohou pomoci houby, právě dřevokazné houby. A já vím, že vy dnes dovážíte houby z Číny. Co mohl jeho dědeček vědět o dřevokazných houbách z Číny?

Daniel Fiala: Dřevokazné houby mají tradici už 4 000 let, takže to je hodně, hodně dlouhá doba.

Martina: Ale Čína je hodně, hodně daleko, zejména pro dědečka a pradědečka.

Daniel Fiala: Tak jasně. Dědeček – kolik mu mohlo v té době být – ale užívání hub a celé fytoterapie (bylinná medicína), kam spadají houby i byliny, to je tady, v Evropě známé po dlouhá staletí. Ačkoliv to vzniklo v Číně někdy 2 000 let před naším letopočtem, kdy jsou o těchto houbách první zmínky, tak on se k tomu dostal taky. A oni to vylepšili v tom, že nejenom si začali sami vyrábět extrakty, ale začali to dávat i do medu.

Martina: Ten váš kamarád, který se tím léčil?

Daniel Fiala: Jo.

Martina: A on se, prosím vás, vyléčil opravdu sám tím, že začal užívat preparát z dřevokazných hub?

Daniel Fiala: Ano.

Dřevokazné houby obsahují betaglukany, potravu buněk imunitního systému, které zvyšují naši imunitu. A vzrůstá aktivita NK buněk, které z těla vylučují nebezpečné látky.

Martina: Tento preparát si vyrobil? Nebo si ho někde koupil? Nebo mu ho někdo dovezl? Jakým způsobem se k němu dostal?

Daniel Fiala: Takhle: On si to vyráběl vysloveně sám tak, že chodil do lesa, a sbíral choroše, což jsou dřevokazné houby. Posluchači to znají, rostou na stromech, a většinou na umírajících stromech, nebo tak.

Martina: Choroše? O těch jsem vůbec neslyšela, že by byli léčivé.

Daniel Fiala: Ono, zní to děsivě. Už jen „dřevokazná houba“ zní záhadně.

Martina: Ano, každému se vybaví dřevomorka, nebo maximálně hlíva ústříčná. Ale mě překvapil ten choroš, protože ze mě se přes víkend stal amatérský mykolog, takže vím, že tady u nás máme hlívu ústříčnou, sírovec žlutooranžový, penízovku sametonohou, václavky, jidášovo ucho, ale nikdy jsem neslyšela o tom, že by se někdo vysloveně léčil chorošem.

Daniel Fiala: To, co jste tu řekla, spadá všechno pod choroše, pod dřevokazné houby. Dřevokazné houby mají tu vlastnost, že mají hodně silnou buněčnou stěnu, která obsahuje látku chitin, a tu naše tělo nedokáže zpracovat. Proto výroba samotného extraktu není tak jednoduchá, takže by si člověk řekl: „Půjdu do lesa, najdu si dřevokaznou houbu“ – ona je totiž hodně tvrdá, takže člověk musí vzít sekeru, a urazit ji – „a udělám si z toho výluh, čaje, a budu zdravý.“ Tak to není. Tyto houby, jak jsem říkal, mají hodně silnou buněčnou stěnu, a tato buněčná stěna se musí rozbít, aby se z této houby získaly betaglukany, což jsou aktivní látky, které naše tělo potřebuje a které zvyšují imunitu.

A v tom to vlastně spočívá, ty betaglukany jsou potrava pro makrofágy, a makrofágy jsou buňky našeho imunitního systému. Takže pomocí těchto hub člověk zvyšuje svou imunitu. To je jedna věc. A druhá věc je, že tyto houby ještě zvyšují aktivitu takzvaných NK buněk. NK buňky jsou druh bílých krvinek, které jsou v našem těle něco jako policajti, a zjišťují, co do těla patří, a co nepatří, a pomocí apoptózy, což je přírodní cesta vyloučení nebezpečných látek z těla, to dostanou pryč – ať je to bakterie, virus, nádorem napadená buňka, ať je to nějaký zánět. Takhle tyto houby fungují. Takže výroba není tak jednoduchá, jak to vypadá. Je tam určitý proces sušení, macerování, houba se potom při vysoké teplotě vaří, a tím se rozbije buněčná stěna, a získávají se z ní extrakty.

Martina: Abychom teď našim posluchačům pomohli: Stále jsme se bavili o dřevokazných houbách jako takových, a teď jsme zmínili choroš, čímž jsme je mohli dokonale zmást. Takže bavíme se – a teď dojde k „aha efektu“ – o houbách jako reishi, coriolus, chaga. A jaké jsou další?

Daniel Fiala: Cordiceps, hericium, to jsou velmi známé houby. Myslím, že to dneska posluchači znají, protože se dneska už o této alternativní východní medicíně mluví. Existuje spousta potravinových doplňků, kde jsou tyhle houby napsané, ať je to v českém znění, což je třeba leskokorka lesklá, známá jako reishi...

Martina: Mám nastudováno.

Daniel Fiala: Tak, přesně.

Martina: Říkalo se jí „božská houba nesmrtelnosti“.

Daniel Fiala: Přesně. Tyto houby mají docela zajímavé příběhy. Nedávno jsem začal spolupracovat s naším nejznámějším mykologem Ivanem Jablonským – můžu ho zmínit, protože jsme se domluvili na spolupráci – a Ivan Jablonský dělal i pro řadu rádií různé rozhovory. Je

to starší pán, houbám už se věnuje 60 let, a mě zaujaly jeho zkušenosti, protože byl několikrát v Číně. A on se o nás taky dozvěděl, takže náš hovor byl velmi příjemný. Zrovna teď, ještě ráno, jsem byl na České zemědělské univerzitě v Praze, kde si necháváme testovat naše produkty, abychom si zjistili, jak jsou skutečně kvalitní, protože není extrakt jako extrakt, takže jsme se domluvili na této spolupráci. A on mi vypráví různé příběhy právě o jednotlivých houbách.

Třeba houba reishi – jak jste řekla – houba nesmrtelnosti, má zajímavý příběh: Císař Wu z dynastie Chan, byl posedlý hledáním elixíru mládí – bavíme se o době 200 let před Kristem – a zjistil, že existuje tato houba a že ten, kdo ji užíval, se déle dožíval. A byl tak posedlý hledáním této houby, že tuto houbu mohl jíst jenom on, a jeho šlechta, a používala se třeba i jako platidlo. Oni tehdy nevěděli, jak to přesně funguje, princip, ale už tehdy věděl, že když ji konzumoval, tak neměl zdravotní problémy, a déle se dožil.

Ukázaná platí. A ukázalo se, že výsledky s používáním dřevokazných hub byly skvělé.

Martina: Tato houba – leskokorka lesklá – už se dá dokonce najít i v našich lesích, a budeme se potom bavit o tom, proč za ní jezdit do Číny, nebo jestli je i u nás stejně účinná. Když jsme tedy začali s těmi příběhy, abychom navnadili, protože to má svou poezii, tak já jsem se dočetla, že takzvaný březovník obecný, který roste i u nás, na našich stromech, dva kousky březovníku obecného, měl u sebe člověk Ötzi, kterého našli zamrzlého v ledu v rakouských Alpách. Měl tedy u sebe jídlo, zbraně, a dva kousky březovníku, a odhaduje se, že to měl na posílení a očištění organismu od parazitů. Takže vědělo se, už takový Ötzi něco tušil. Pojdme si říct, proč my vlastně příliš netušíme. My jsme tady zmiňovali vaše osudové setkání, kdy jste potkal onoho architekta, který si pomohl. On si tehdy ještě dělal výluhy sám?

Daniel Fiala: Ano.

Martina: Ano. Řekněte mi, proč jste mu uvěřil? Skoro každý člověk v našem okolí zná někoho, kdo si nějakou cestou pomohl z nějaké nevyléčitelné nemoci, zejména když se o to člověk zajímá. A teď se určitě nabízí: „Dobře, byl to architekt, byl zoufalý, protože umíral a protože už byl na dožití.“ Ale nevěřící Tomáš si určitě řekne: „Nebyl to ani mikrobiolog, ani chemik, ani lékař, takže určitě nějaký sólista, kterému bylo ouvej, tak ho najednou napadlo, že vezme sekeru, roztluče choroš, a zachrání se.“ Jak vám on popsal proces, jak se k tomu dostal?

Daniel Fiala: Já jsem ho znal. Než mi toto prozradil, tak tomu předcházeli schůzky s ním v Bratislavě, a já jsem ho poznal skutečně jako inženýra, architekta, člověka, který má technické vzdělání. A to, že se vyléčil z rakoviny pomocí dřevokazných hub, tak to mi řekl úplně náhodou, mimo řeč. A to byla první věc, co mě překvapila, že to nebyl žádný šarlatán, žádný snílek, nějaký člověk, který by věřil na nějaké nadpřirozené věci. Já sám jsem technický typ, jak jsem říkal, takže tím jsme si byli blízcí. Ale mě přesvědčila vlastní zkušenost, protože tím, jak sestra měla rakovinu, a otec byl také onkologický pacient, dva roky na to onemocněl rakovinou prostaty, a naštěstí se z toho dostal.

Martina: A dostal se z toho za pomoci už i dřevokazných hub a těchto preparátů, nebo se z toho dostal, protože se z toho zkrátka dostal klasicky?

Daniel Fiala: Strašně rád bych řekl, že jo. Ale ne, dostal se z toho právě pomocí moderní medicíny. Oni mu sebrali prostatu, sebrali mu ještě nějaké uzlinky. A měl trošičku zvýšenou hodnotu PSA, a díky tomu, že teď taky užívá dřevokazné houby, tak se mu to snížilo na nulu. Ale nemůžu to říct. Rád bych to řekl, ale ne, dostal se z toho...

Martina: Nebyla by to pravda. A zaplať pámbůh, že to zafungovalo jakoukoli cestou.

Daniel Fiala: Přesně, je to teď jedno, prostě to zafungovalo, a můj otec je zdravý.

Martina: Já jsem to zaklepala – jsem pověřivá.

Daniel Fiala: Musím říct, že mě přesvědčila vlastní zkušenost, protože jsem si jeho výrobek odvezl do Čech, a tím, že sestra a můj otec byli nemocní, tak člověk začíná život vnímat jinak, a kolem mě byli lidé, kteří měli rakovinu, a já jsem jim tento výrobek dal s tím, že jsem řekl, ať to vyzkoušejí, že si to potřebuji ověřit.

Martina: Ten výrobek domácí výroby?

Daniel Fiala: Přesně tak. A můžu říct, že výsledky byly dokonalé. To je ta věc, která mě přesvědčila. Tím, že jsem technický typ – znovu to opakuji – tak říkám, že ukázaná platí. Člověk může říkat cokoli, ale vlastní zkušenost je nejlepší. A fakt, výsledky byly skvělé, a ne jenom jeden.

V Číně jsou dřevokazné houby klasifikovány jako léčivo. Farmaceutické firmy si přírodní betaglukany nemohou patentovat, protože je to přírodní produkt, a syntetická výroba je moc drahá.

Martina: A zase, pro technika, myslím, je ideální otázka: Ano, je to produkt, nebo produkty, nebo ingredience, se kterými po tisíce let pracuje čínská medicína, a také třeba korejská, nebo i japonská. Tak když je tato léčba opravdu takto dlouho známá, jak to, že o to vlastně nezavadily týmy vědců? Jak to, že to neberou jako svou možnou zlatou minci laboratoře, které s obrovskými rozpočty, po dekády, hledají lék na rakovinu, a tak dále? Jak si to vysvětlujete?

Daniel Fiala: Tuhle otázku jsem přesně řešil s panem Jablonským, mě samotného to zajímalo. Jedna věc je, že jsem byl v Číně – teď trochu přeskakujeme – a v Číně dřevokazné houby fungují jako léčivo, v Číně to oficiálně funguje jako klasifikovaný lék. U nás to klasifikované léčivo není – chybí řada důkazů, a řada studií – u nás to je možné mít jako

potravinový doplněk, a tak k tomu přistupujeme. Kdekoliv jsem, nebo kdekoliv o tom mluvím, veřejně, neveřejně, nebo jenom do telefonu, tak každému říkám: „Berte to jako potravinový doplněk.“ Je jedno, že v Číně to užívají jako léčivo, a dokonce tam na to přispívají zdravotní pojišťovny. Třeba konkrétně houba hericium se používá doslova jako lék na Alzheimerera, Parkinsona, a na tyto nemoci.

Martina: Hericium je taky houba?

Daniel Fiala: Taky houba. Takže tam ano, u nás ne. A když jsem to řešil s panem Jablonským, tak si to vysvětlujeme tím způsobem, že aktivní látka v houbách je betaglukan, a betaglukan se získává extrakcí z hub v nějakém množství. Betaglukan se dá vyrobit i synteticky, což by bylo pro nějakou pharma firmu zajímavé, ale náklady by byly obrovské, až tisíci násobné. Betaglukan jako takový, přírodní, se nedá patentovat, takže pokud by do toho oficiálně vstoupila nějaká firma, a chtěla to u nás prodávat jako léčivo, tak by to bylo šíleně drahé, protože taková výroba je fakt nákladná. Pokud by to chtěli vyrábět z hub, což by se taky dalo, vždyť v Číně se vyrábí betaglukany z hub, tak se to údajně nedá patentovat, protože to je příroda, je to vlastně přírodní produkt. Aby to firma mohla patentovat, musí to být vyrobeno synteticky, a to je nákladné.

Martina: To znamená, že extrakty z dřevokazných hub se nedají vyrobit chemicky? Nebo ne úplně všechny?

Daniel Fiala: Betaglukan se dá vyrobit synteticky, ale je to velmi nákladné. A já jsem říkal, že když by nějaká firma přišla s tím, že z toho chce udělat léčivo, a dělat to ve velkém množství, tak by pro ni bylo dobré to vyrábět synteticky – ale náklady jsou obrovské. Takový výrobek by byl hrozně drahý. Jednodušší je to dělat z hub, ale to se zase nedá patentovat. Pokud jsou nějaké firmy, které vyrábějí léčiva, tak si většinou udělají nějaké patenty, nějaké ochranné známky, a to se nedá, pokud je to vyráběno přírodní cestou.

Martina: A jak to tedy vyrábějí v Číně? Já vím, že jste se pídil, jelikož jste se začal tomuto segmentu věnovat i byznysově, stalo se to vaší životní i pracovní náplní. Tak jste odjel do Číny – tam jste byl už, tuším, dvakrát – abyste zkoumal jejich zkušenosti, jejich léčebné postupy. A mě by teď zajímalo, jak to tam tedy vyrábějí oni? Těchto věcí se vždycky pokoušejí chopit farmaceutické firmy. Chopili se tam toho farmaceutické čínské firmy, nebo se to stále ještě dělá tak, že: „Sedí baba při ohnisku, měří vodu z misky v misku...“

Daniel Fiala: Jo, to jsem si taky myslel. Velká náhoda – nebo náhoda, já říkám, že náhody neexistují – je, že mám v Číně kamaráda, a protože se věnuju, nebo jsem se věnoval technologii, tak už deset let mám člověka, který je v provincii Hangzhou, který nám dovážel právě tuto technologii. A když jsem se dostal k těmto produktům, tak jsme ho požádali, jestli by nám našel – věděl jsem, že to pochází z čínské medicíny – nějakou fabriku, nebo firmu, nebo někoho, kdo se zabývá čínskou medicínou, a jestli bych si mohl eventuelně vozit přímo tam odtud – když to tam odtud pochází – nějaké kvalitní extrakty. A tento můj kamarád Billy náhodou žije v provincii, kde je nejvyšší výskyt dřevokazných hub na světě.

Martina: To je to Chang-čou?

Daniel Fiala: Chang-čou (Hangzhou). My jsme tedy byli kousek od Chang-čou, takže to bylo obrovské štěstí, že vůbec znám člověka přímo v této lokalitě, kde se to vyrábí, kde se to i pěstuje. A když jsem tam letěl poprvé, tak jsem si naivně myslel, že tam na stromech rostou tyto choroše, a teď tam chodí Číňani v kloboucích, sekají to sekerou a dělají to postaru. Ale tak to není. Jo, tak to bylo možná kdysi dávno, ale dneska už jsou jiné technologie, kdy se z houby dá doslova vyždímat co největší množství betaglukanů, těch aktivních látek. Takže on udělal rešerši trhu.

Já jsem se tam dostal tak, že jsem jel tenkrát z Budějic do Vídně, z Vídně do Pekingu, z Pekingu do Šanghaje, ze Šanghaje do Chang-čou, a z Chang-čou potom ještě autem asi tři hodiny. Takže cesta byla opravdu náročná – časový posun, vysoké teploty, bylo to v létě, skoro nikdo tam neumí anglicky – takže bylo velmi těžké se s nimi domluvit napřímo – proto jsem měl prostředníka, toho mého kamaráda. A měli jsme štěstí, že jsme narazili na firmu, která se už po léta zabývá právě výrobou extraktů z hub. Viděl jsem tam i velké skleníky, kde se to dělá průmyslově, kde houby rostou na kmenech.

V Číně se běžně kombinuje východní a západní medicína. Lékař udělá pacientovi diagnostiku a z 99 procent zvolí obě varianty léčby.

Martina: Takže tam už se také pěstují uměle? Už je to prostě, jako když u nás pěstujeme léčivky ve velkém?

Daniel Fiala: Tak, ano. Ale není to vysloveně uměle, že by se to vyrábělo v laboratorních podmínkách.

Martina: Ne. Já myslím, že už je zkrátka pěstují.

Daniel Fiala: Tak, přesně. Viděl jsem to, viděl jsem výrobu, a celou technologii. Tato firma má tradici od roku 1857, takže už jsou na trhu velmi dlouho, a z generace na generaci si předávají zkušenosti.

Martina: A je to fabrika?

Daniel Fiala: Je to fabrika. Je to obrovská fabrika.

Martina: A je to fabrika farmaceutická? Nebo fabrika na zpracování dřevokazných hub? Jak to pochopit?

Daniel Fiala: Je to fabrika, která nevyrábí koncové výrobky, ale vyrábí polotovary, v podstatě extrakty pro farmaceutické firmy, nebo kosmetické firmy. Dneska už se dřevokazné houby dávají do kávy, do kosmetických výrobků, dávají se dokonce i do zubních past, a tak dále.

Takže oni vyrábějí jenom polotovary pro další firmy. Oni hodně exportují na americký trh, do Kanady a do Japonska, kde z toho dělají koncové výrobky.

Martina: A v Číně může být prášek, třeba z dřevokazné houby, považován za léčivo?

Daniel Fiala: Ano. Tam jsou některé houby opravdu klasifikovány jako léčivo. Oni mohou používat termíny jako „prevence, vyléčit“. V Číně je hlavně úplně běžné, že se kombinuje východní medicína se západní. Já jsem se na to ptal, jak to funguje, a tam, když jsme šli k lékaři, tak lékař udělá pacientovi diagnostiku, a z 99 procent vždycky zvolí obě dvě varianty, jak moderní medicínu, tak jejich východní. Já jsem jim dokonce na schůzce říkal, že my tomu říkáme alternativní medicína, a oni se mi trochu zasmáli, protože když je něco alternativního, tak to považují za něco nového, za nějakou náhražku něčeho. A říkali, že oni vnímají spíš moderní medicínu jako alternativní než jejich východní, protože tam to má tradici tisíce let.

Martina: Znamená to, že oni tam u nich jednotlivé houby analyzují, asi dělají velké rozbory ve smyslu: Tato má – teď plácám – hodně betaglukanů, tato má hodně aminokyselin, tato má antiseptické, tato antibiotické účinky? Není to tedy tak, že sesypou všechny dřevokazné houby dohromady, a ať přijde kdokoliv, tak mu to dají, a vždycky se to na něco chytne?

Daniel Fiala: Ano. Existují i různé kombinace. To mi potvrdil i náš mykolog Ivan Jablonský, který už delší dobu říká, že je lepší dělat různé kombinace dřevokazných hub, a to z toho důvodu, že není betaglukan, jako betaglukan. Každá houba má jiný druh betaglukanu, a každý z nich má několik přívlastků, každý z těchto betaglukanů může na někoho fungovat, a na někoho ne, protože každé tělo jiné. On říkal, že je dobré dát minimálně trojkombinace různých hub, třeba reishi, chaga a hlíva ústříčná, a když se to spojí ve správném poměru, tak se

ty látky zvyšují, je tam synergie různých látek. On přesně neví, jaký je poměr těchto látek, ale mně v Číně řekli, že čínská medicína k člověku přistupuje celostně, a když má člověk nějaký konkrétní problém – může to být onkologický problém, nebo nějaký zánět, nějaké autoimunitní onemocnění – tak oni navrhnou různou kombinaci hub, a udělají z toho mix.

Martina: Kdo to navrhne? Lékař?

Daniel Fiala: Čínský lékař. Ano.

[Všechny příspěvky s Daniel Fiala](#)

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.